

REVISTA ORĂȘTIEI

ABONAMENTELE:

Pe 1 an 3 fl.; pe 1/2 an 1 fl. 50 cr.; pe 4 luni 1 fl.
Pentru România și străinătate 10 fr. la an.
Manuscripte nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate
nu se primesc.
Abonamentele se plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă

EDITOR AL FOII:

Aurel Popovici-Barcianu, director.

PROPRIETATEA

Institutului tipografic „Minerva” în Orăștie.

INSERTIUNILE:

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a 2-a oară
5 cr., a 3-a oară 3 cr. și timbru de 30 cr.
Atât banii de abonament cât și pentru inserțiuni, sunt
a se trimite la adresa: „Minerva” institut tipografic
în Orăștie (Szászváros).

Dacă... dacă... și ear' dacă...

(*) Dacă poporul nostru român s'ar fi bucurat de când a venit pe aceste plaiuri de o viață în libertate, dacă în acea libertate ar fi avut și egalitate, de bună seama că azi ar putea da mâna cu ori-ce altă națiune civilisată;

Dacă Românii ar fi înțeles, ceea-ce cu durere constatăm, n'au înțeles și nu înțeleg nici azi, ce înseamnă a fi uniți în cugete și simțiri, a fi o inimă și un suflet, dacă ar mai păstra ei virtutea străbunilor lor, țerile locuite de noi, azi de sigur că s'ar afla pe cea mai înaltă treaptă la care a putut ajunge vre-un popor;

Dacă ar fi înțeles sau cel puțin ar înțelege acum, că pentru a putea trăi, trebuie să meargă înainte și ear' înainte; dacă ar fi știut, că viața pentru om și națiuni este o datorie; dacă ar fi dezvoltat mai multă energie și hotărâre întru dezvoltarea vieții lor naționale, astăzi fiica Romei, transplantată pe aceste plaiuri, ar putea rivaliza cu ori-ce țară cultă din Europa, în toate privințele;

Dacă o națiune nu voiește să moară, nu va muri, căci D-zeu nu condamnă popoarele pline de viață la perire; dacă barem acum am înțelege vocea trecutului, care atât de elocuent vorbește inimilor noastre și ne spune că am fost odată, dar' am fost mari și tari, dacă am ști învăța din trecut; dacă am voi să trăim în mărire; am trăi, căci nimic nu e peste putință pentru o națiune, care voiește cu stăruință și știe voi;

Dacă am înțelege că pe noi numai cultura, concordia și libertatea ne va regenera; dacă am observa, că timpul trece repede, fără a aștepta după noi, fără a ne întreba de durmim ori lucrăm: ne-am deștepta și am căuta să ne căș-

tigăm ceea-ce ne lipsește; dacă am vedea cu toții, că fără emanciparea intelectuală a poporului, fără frățietate și libertate nu putem progresa, nu putem avea viitor; ne-am apuca să punem de fundament înaintării și viitorului nostru aceste sfinte și mari principii: *lumină, frăție și libertate*;

Dacă am pricepe condițiunile neapărat de lipsă pentru înălțarea unui popor, dacă n'am fi uitat, că unica lege morală nestrămutată, ce conduce omenirea este «înaintarea»: am da poporului creșterea morală de care are lipsă, am deștepta în el iubirea virtuților străbune și ura păcatului, l'am învăța să iubească și să creadă în viitorul Românilui, am stîrni în el amorul pentru tot ce e românesc, l'am face să înțeleagă ce e și cum trebuie să se jertfească pentru binele public, pentru viitorul nostru, l'am desbrăca de răceala și nepăsarea ce l'a coplesit, care este un semn foarte trist;

Dacă vom ajunge acolo, încât fiecare Român să stea deștept și să privegheze fără oboseală conducerea vasului ce poartă soarta națiunii noastre; încât simțământul românismului să fie trecut în sângele și carnea fiecărui Român, încât numai și numai iubirea de națiune să fie îndemnul tuturor faptelor noastre; dacă toți Românii vor fi cetățeni și Români, cum au fost străbunii nostri în timpurile de glorie și mărire; dacă poporul va fi luminat, dacă el va avea conștiința drepturilor și datoriilor sale, dacă-și va înțelege pe deplin chemarea sa: cu toții ne vom putea ridica fruntea cu mândrie, căci triumful este aproape.

Dar' să vedem pentru-ce nu s'au realizat acești *dacă*.

Nu s'au realizat: *pentru-că* ne-a lipsit întotdeauna unirea, și ne lipsește, durere, și astăzi, *pentru-că* ne-a lipsit

voința și curagiul, pentru-că n'am avut și nu avem încredere în noi înșine.

E timpul suprem însă, ca toate acestea să dispară dintre noi!

Națiunilor, a zis odinioară nemuritorul Bărnuțiu, nu li-se cuvine a lamenta, ci a lucra! Să lucrăm deci, dar' să lucrăm ca Români și ca bărbați, să nu ne temem, că drepturile noastre vor peri. Nu! căci triumful lor este numai o chestiune de timp. Drepturile poporului trebuie să triumfe, și va veni timpul, poate-că cât mai curând, când zisa: »Dați Cesarului ce este al Cesarului« etc., se va schimba astfel: »Dați poporului ce este al poporului, căci dând lui, dați lui D-zeu«!

Un corb alb s'a ivit pe orizontul politice maghiare. Tar Lörencz publică în »A hét«, revistă politică maghiară, un articol, intitulat „Iancu”. Acest articol nu e de natura altora publicați prin foile maghiare, căci el combate aspru acei articoli, spunând că procurorii unguri în loc de a reprezenta ordinea de drept, în vorbirile lor de acuză fac politică. El recunoaște în Avram Iancu pe adevăratul erou și politician cinstit, ear' dacă procurorii altcum se exprimă despre Iancu, zice Tar Lörencz, atunci Valahimea din Ardeal are drept și cauză să se revolteze!

Ce zice Sécuiul Bartha la toate acestea?

O rezoluțiune vrednică de laudă și de imitat a adus preoțimea gr.-or. rom. din decanatul Gurahumorului cu ocaziunea conferenței pastorale, ținută la 8 Dec. n. a. c., au hotărât anume unanim, ca începând cu 1 Ianuarie v. 1900 toate agendele ce se poartă față de dirigătorii, în măsura încât este permis și garantat aceasta prin legile fundamentale de stat, să se facă numai în limba română.

Serbi din Croația au ținut la 14 Dec. n., în Mitrovița, o mare adunare, la care au luat parte Serbi din întreaga Croația. Toți fruntașii lor au recunoscut naționalitatea sârbă

și egala îndreptățire religioasă. Cu acea ocaziune s'a trimis M. S. Monarchului și o telegramă, prin care își arată întreg poporul sârbesc lealitatea sa față de Tron. Fruntașul sârb Mihailovici în discursul seu a arătat și numărul mare al Sârbilor din regatul ungar, ear' cei din Croația propriu zisă tac a treia parte din populația întreagă a țerii. Primindu-se unanim proiectul de rezoluțiune, dintre toate punctele cel mai viu aplaudat a fost acela, în care se spune că Sârbii nu lasă nimic din ce e al lor, dar' nici nu le trebuie ce este al altuia.

Viitorul congres al studenților dela toate universitățile europene, se va ținea anul viitor la Paris.

Situația. Stările monarchiei se află încă în mare încurcătură. Se dă ca sigură știrea, că ministrul austriac Klary își va da demisiunea, cu toate-că M. S. Monarchul stăruie pentru rămânerea lui la putere.

Protestul

tinerimii universitare rom. din Cluj în contra insultei adusă memoriei lui **AVRAM IANCU.**

În templul justiției și prin rostul unui om legătuț prin jurământ dublu, că va apăra după dreptate și bunăcuviință bunul nume și interesele acestui stat înaintea chipului înaltului patron al dreptății, al Maiestății Sale Imperatorului și Regelui nostru s'a aruncat din nou cea mai nerușinată insultă în fața *adevărului*.

Avram Iancu, ideala figură din lupta pentru desrobirea națională a poporului nostru, a fost stigmatizat de „conducător de bandiți” din partea unui om, care și ca procuror de stat și ca conte unguresc are aerul de a reprezenta în mod oficial statul ungar și nobila națiune maghiară. Nobilul conte, care trebuia să cunoască atât părerea stabilită a istoriei despre Iancu, cât și mai ales simțămîn-

FOIȚA „REVISTEI ORĂȘTIEI”

VISUL BURULUI.

În vis am auzit plângând
Și-am auzit crișnind, gemând,
Ah! tu ai fost, poporul meu.
M'am deșteptat și-am plâns și eu.

În vis am auzit tunând,
Și dobe, trimbițe sunând.
Ura! eu vin, poporul meu,
Să n'vingem, ori să mor și eu.

Nicu Dracinschi.

În calea morții.

De-alungul stradei depărtate
Ce duce 'n tristul cimitir,
Stau oameni în palate mândre,
Privind convoiurile 'n șir.

Ar vrea și dâșii să privească
Ceva mai vesel, mai frumos,
Dar' bieții stau în calea morții,
Ved numai chipul ei hidos.

Din zori de zi și până 'n noapte
Privesc convoiu după convoiu,
Și morții pare că le strigă:
»Așa veți fi când-va și voi«!

Prin creeru-mi muncit de vise,
O, câte gânduri n'au trecut!
Dar' nu-mi aduc aminte unul
Mai vesel ca să-l fi avut.

Ca șirul de convoiuri negre
Ce trec spre tristul cimitir,
Pe calea gândurilor mele
Imagini negre se înșir.

Slăbiți-mi ochi, de când în lume
Sfioși privirea și-au lăsat,
Văzut-au numai plâns și jale:
Și numai jalnic am cântat.

Radu D. Rosetti.

Ertare!..

— Fantazie —

Viforul ernei răsbate prin mohorâtele ruine,
răsbate prin camerile goale de podoabe, prin
curțile pustii, prin turnurile odinioară crenelate.
Și, la poalele vremuitului castel, Rinul în-
tr'un urlet de durere, plânge cu hohot de
valuri furioase gloria îngropată în trecutul de

ghiață, spulberată de ernaticul vifor al vremii
nemiloase.

Sub ramurile acestea adormite, pe cari
numai țipătul cel lung al bufnițelor le mai
fac să suspine în taina nopților senine, pe
aici a fost odată o neîntreruptă sârbătoare,
au răsunat balade de trubaduri, s'au auzit
strigăte rășboinice și cântece de amănți. Ear'
acolo, unde acum e o nepătrunsă negură de
baterii, a fost odată un parc îngrijit, tăiat
de cărări pe cari nobilele Castelane se plimbau
cu cavalerii îndrăgiți de ele ca de glasul trim-
biței rășboinice.

Aici a fost castelul nobilei familii de
Graneburg...

De mult, blăstămul a căzut asupra acestei
case de viteji, de mult urgia poporului a
prefăcut-o în pulbere și acum numai Rinul
a rămas să poarte pe valurile sale numele
celor mai viteji fii ai neamului germanic...

Zăpada cade în troene pe curțile pustii, pe
turnurile fără coperiș, pe parcul întunecat de
bălării uscate...

Și viforul urlă mai sălbatec; întunecul
mormântului s'a așternut peste întunecosul
pământ și Rinul urlă în vijelie, ca un blăstăm
uriaz eșit din sinul vecinicii...

Dar' în mijlocul aceluia infernal sabat al
elementelor, un strigăt omenesc, o chemare
prelung și dureros răsună între ruinele ve-

chiului castel... Și tăind grosul val al negu-
rilor nopții, o umbră rătăcește prin largul
vremuitelor ruine; o umbră de femeie aleargă
și geme și strigă un nume...

— De veacuri întregi te chem fără în-
cetare, de veacuri te-aștept să-mi dai săru-
tarea ertării... Gheața mormântului n'a putut
să-mi stingă flacăra care îmi arde în inimă;
vremea n'a putut să-mi înăbușe dorul de tine,
viteazul meu Ervin...

Vecinic te-am iubit pe pământ, vecinic te
voiu iubi și în mormântul rece... Iubirea ta
mai tare e ca vremea, mai neînfrântă ca des-
tinul... Și tu nu mai vii? Nu mai vii tu, vi-
teaza spadă a Germanilor!. Nu te mai întorci
din sângeroasa luptă, și tot nu m'ai ertat?..
Nu mai ertat?..

Viforul mugește mereu, bătând-o în fața-i
palidă și rece; Rinul urlă în vulturile-i furioase,
și nici un glas nu răspunde glasului desnă-
dējduit al rătăcitoarei umbre.

Și umbra aleargă mereu, aleargă și geme
și strigă un nume:

— Ervin! Ervin! N'ai să mai vii niciodată?
Va trebui ca să te strige vecinic Gertruda ta?
Vecinic să iasă din mormentu-i neguros și
să te caute prin pustiul acesta în care tu
erai odată soarele vieții? Am păcătuit, Ervin,
am păcătuit? Dar' veacuri de căință n'au putut
să-mi ispășească păcatul? Veacurile de du-

tele întregului popor român pentru acest „rege al munților”, a crezut de cuviință și în interesul statului a lovi din nou inima rănită a acestui popor.

N'a fost destul, nu, trușorul conte a fost convins, că confiscarea a 5000 fl. nu poate produce în inima noastră atâta durere, după cât a lăcomit sufletul seu turburat de șovinism. Așadar: Iancu șef de bandiți, ear' acei bandiți părinții și moșii noștri, acele sute și mii de Români, cari au luptat sub steagurile lui pentru apărarea tronului, pentru drept și libertate. Știm noi că nu e calificat un grof scăpătat ca să vatem sfânta amintire a eroilor noștri dela 1848, dar' cu toate acestea ca oameni cu aspirațiuni culturale nu putem înăbuși în inima noastră indignarea, ce crește în măsura ce vedem, că nici președintele tribunalului, nici ceilalți judecători, nici guvern, nici presa ungurească, nici parlamentul țării nu află o singură vorbă de desaprobarie pentru acel agent provocator de ură și de discordie între concetățenii aceleiași patrii. De aceea după firea și obiceiul nobil al neamului românesc, ridicând protest solemn în contra nedemnei insulte, cerem în fața lumii pedepsirea exemplară a păcătoșului. Nu e de demnitatea noastră, nici a secolului ce apune a ne lua satisfacție prin devastarea caselor și amenințarea siguranței publice; în tinerimea universitară română nu bate sânge de bandiți.

Tinerimea română dela univ. Francisc Iosif I. din Cluj cu armele probate ale științei istorice respinge și resfrânge josnicul atac îndreptat contra caracterului nepătat al lui *Auram Iancu*, care formează mândria sa națională. În numele științei desconsiderate și al ordinii sociale amenințate, în numele acelor ideale, pe cari și „mater alma” le sădește în inima noastră, ca fii devotați ai ei, cerem ca guvernul țării să dea satisfacție deamănă pentru insulta ce un organ al seu a adresat-o sentimentului public al loialului și bravului nostru popor.

Cluj, 17 Dec. 1899.

Aurel P. Banușiu, st. în drept; Lucian Balint, st. în drept; Antoniu Bogdan, st. în drept; Augustin Caliani, st. fil.; Aurel Capușan, st. în drept; Vasile Chiroiu, st. în drept; Iuliu Codarcia, st. farm.; Cornel David, st. med.; Iuliu Decian, st. jur.; Leonida Domide, st. med.; Vasile M. Dragos, st. în drept; George Dubleșiu, st. în drept; Zenovie Gheaja, st. în drept; Ioan Iacob, st. în drept; Nicolae Ionescu, rig. în drept; Iustin Cl. Iuga, st. jur.; Victor Hosszu, st. jur.; Dumitru Lascu, st. în drept; George Măcelariu, rig. în drept; Vir-

gil Mureșan, st. în drept; Ioan Mezin, st. în drept; Alexandru Morariu, st. în drept; Ioan Margita, rig. în drept; Valer Moldovan, rig. în drept; Ioan Mesaroș, st. în drept; Iancu Musta, st. în drept; Ioan Miclea, rig. în drept; Ioan Moga, st. în drept; George Novacovicu, st. în drept; Aurel Nyilvani, st. în drept; Aurel Oprea, st. în drept; Valer Ordace, st. în drept; Valer Ostate, st. med.; Virgil Olariu, st. în drept; Ioan Pop, rig. în drept; Nicolae Petra, st. în drept; Aurel Petrovicu, st. în drept; Octavian Pavelea, st. în drept; Victor Pop, st. în drept; Alexandru Pop, st. în drept; Valer Pop, st. în drept; Dionisie Roman, st. în drept; George Repede, st. în drept; Ioan Scurtu, st. în drept; Coriolan Steer, st. în drept; Dușan Spărios, st. în drept; Milan Spărios, st. în drept; Augustin Străitaru, rig. în drept; George Tocitu, st. fil.; Samuil Vladone, rig. în drept; Camil Velțan, st. în drept.

Din România.

Dela Ateneu. La Ateneul Român din București s'au inaugurat Duminecă seara conferințele din acest an. După-ce vicepreședintele, dl V. A. Urechia, a făcut o scurtă dare de seamă, a urmat conferința dlui Xenopol asupra „divinităților moderne”.

Budgetul României pe a. 1900—1. Guvernul român va depune săptămâna aceasta budgetul general al statului, care la venituri și cheltueli prevede suma de 242,599.000 lei. Față cu exercițiul curent el se prezintă cu un spor de 14 milioane.

„România Jună” este numele unui nou ziar național independent ce apare în București. Ziarul are format mare, se extinde pe patru pagini, fiecare pagină având 7 coloane. Prețul abonamentului pentru România 30 lei la an, în străinătate 50 lei la an. Intre susținătorii și colaboratorii săi „România Jună” numără pe următorii domni: Nic. Basilescu, George Bogdan, I. L. Caragiale, Ioan Clinciu, George Coșbuc, A. C. Cuza, Ovid Densușianu, Ioan Gorun, S. Halița, N. Jorga, Haralamb G. Lecca, George Moroiu, Ioan Paul, George Popa, Aurel C. Popovici, Dim. Rosetti (Max). C. Rădulescu-Motru, Dr. Tălășescu, Dr. Urechia, N. Vaschide, Mihail Vlădescu, A. Vlăhuta ș. a. — Dorim confratelui nostru vieață lungă și isbândă deplină!

rere arzătoare n'au putut să răscumpere o clipă de rușine?...

Ervin Ervin! Demult mi-a secat fântâna plânsului, demult isvorul suspinelor mi-e sleit... Dă-mi ertarea, Ervin, dă-mi sărutarea ertării, dă-mi pacea vieții eterne... Eu te-am iubit în totdeauna, Ervin, în totdeauna și când am greșit cu netrebnicu-ți scutier, nu eram eu Gertruda de Graneburg... era o nebună, era o unealtă a uitării, fiica nenorocită a întâmplării... N'am fost eu Ervin, n'am fost eu... Ertarel...

În spumoasa lui albie, mai frumos urlă bătrânul Rin și viforul mai crunt răsbate prin ruinele gloriosului castel.

***

Ahl bine știe Rinul povestea Gertrudei de Graneburg și pare că din această pricină iuria lui a sporit.

Pentru ochii albaștri ai Gertrudei, pentru inelatul ei păr aurit neînvinșul Ervin de Graneburg, se răsoise zece luni de zile încheiate până-ce sdrobise porțile castelului tatălui ei, și o adusesse între zidurile acestea peste care acum domnea viforul uitării.

Ani și ani de zile zidurile acestea au vuit de veselie vieții, ani și ani iubirea tinerei părăchi a fost o primăvară necurmată, înflorită de soarele zimbitor al norocului.

Dar' a venit o zi când în sinul castelului a intrat un tinăr și nenorocit străin, care n'avea drept noblețe decât sufletu-i temerar și drept avere o harfă fermecată.

Il chema Fortunio și a fost primit ca

scutier și totodată ca trubadur al castelului.

Cântecul lui era farmec și glasul lui glas de valchirie amăgitoare... Castelana-i sorbea cuvintele cu sete, adormea în legănarea melodiilor revărsate de coarde; și purtată pe aripile cântării, de multe ori, i-se părea că răătăcește în nemărginitul albastrului ceresc, alături de un heruvim, care avea în mână harpa lui Fortunio, și sub fruntea-i luminoasă, ochii scăpărători ai acestuia.

Și într-o zi, când Ervin era dus la vânătoare, și pe când Gertruda stătea pe marginea Rinului ascultând aiuritul șoptit al undelor spumoase, scutierul rămas din întâmplare în castel, veni lângă ea și începu să-i cânte din harfă... Era un cântec de iubire desnădejduită, isbucnirea unei mărturisiri de multă vreme înăbușită, o agonie de inimă nenorocită... Ear' ochii arzători ai lui Fortunio o pironneau fără încetare...

Castelana, cu inima înecată de acel torent de pasiune pe care cântecul îl asvârlea în inimă, răpită de un farmec misterios, uită de nobilu-i soț; uită de cinstea casei de Graneburg... Într-o pornire nesocotită strânse în brațe pe pribegul cântăreț, și-i sărută lung și pătimăș ochii arși de o vâpae ascunsă.

Tocmai atunci Ervin, eșind din parc, însoțit de o ceată de nobili vecini, venea să dea sărutarea de bună sosire, Gertrudei sale iubite.

O clipă a trecut numai și sabia lui Ervin străpunsese pe netrebnicul ispititor, ear' Cas-

INTÂMPLĂRILE SĂPTĂMĂNEI

Emigrările în America iau proporții tot mai mari printre locuitorii acestei țeri. Dărilor grele ce se aruncă asupra poporului îi silesc să-și părăsească vatra, deoarece ce nu mai au de unde să le plătească. Astfel din Foventea, l. Brașov, au plecat mulți locuitori spre America, căci dările comunale se urcă la 4000 fl., ear' cele directe peste 5000 fl. Fiind comuna Foventea numai de 200 locuitori, pe fiecare se vine pe an 45 fl., o sumă aceasta de tot prea mare pentru un biet țeran.

În Bulgaria s'a înființat o societate de binefacere. Președintele ei este metropolitul Klement, care la 1895 a făcut o călătorie prin Rusia, câștigând simpatiile Rușilor pentru Bulgari. Scopul societății este, ca toți Slavii să meargă mână în mână. Foile panslave din Rusia scriu cu căldură despre această societate și îi doresc isbândă.

„Asociațiunea.”

A P E L.

În presara ultimei aniversări, mai mulți domni din Sibiu au publicat în zierele noastre un călduros apel pentru răscumpărarea felicitărilor de Anul-nou, în care s'a zis între altele: „Ar fi un lucru deopotrivă binevenit pentru toate straturile societății noastre, dacă obiceiul felicitărilor de Anul-nou s'ar putea reforma astfel, ca pe lângă menținerea părților sale bune și plăcute să se evite inconveniențele lui.”

În urmărirea acestui scop s'a făcut propunerea: de-a pune obiceiul felicitărilor de Anul-nou în serviciul culturii noastre, prin răscumpărarea lor în favorul „Casei naționale”, și anume astfel, ca toți aceia cari vor dona cheltuelile avute în trecut cu felicitările de Anul-nou, pentru scopul arătat, să primească în ziua aniversării o consemnare completă a persoanelor cari au adoptat acest procedeu.

„Prin aceasta, zice Apelul, s'au menținut părțile frumoase și plăcute ale felicitărilor: ne reamintim prietenii noștri, și ei își aduc aminte de noi, gândurile și simțămintele noastre se 'ntâlnesc la serbătoarea aniversării; de altă parte suntem scutiți de o mare pierdere de timp, și mai ales de eventualitatea, altcum greu evitabilă, de a uita câte un prieten bun și de a trece în ochii lui ca oameni lipsiți de atențiunea cuvenită.

Deși acest Apel a fost publicat numai cu 3—4 zile înainte de Anul-nou, a găsit totuși un viu răsădit în sinul publicului nostru, și a avut de rezultat 62 răscumpărări în suma de Coroane 267.60 în favorul „Casei naționale”, precum și încă un număr mare de donațiuni pentru alte scopuri filantropice.

În vederea acestei aplicări a publicului, de a-și răscumpăra felicitările de Anul-nou, subsemnatul Comitet central s'a văzut îndemnat a lua însuși inițiativa pentru a pune obiceiul felicitărilor în serviciul scopurilor culturale urmărite de Asociațiune, și adresează prin aceasta un călduros apel către publicul român, rugându-l să adopte în număr cât mai mare răscumpărările propuse, și să doneze sumele de răscumpărare Asociațiunii noastre pentru alimentarea fondului „Casei naționale.”

Lista răscumpărărilor se va publica în ziare și în o mică publicațiune festivă, care pe ziua Anului-nou se va trimite la adresa tuturor acelor, cari își vor răscumpăra felicitările.

Din ședința comitetului central al Asociațiunii, ținută în Sibiu la 7 Decembrie 1899.

Dr. Ilarion Pușcartu m. p.,
președinte.

Dr. Ilie Beu m. p.,
secretar II.

PACEA LUMII

Războiul din Transvaal.

Nici când Buri n'au avut învingeri așa strălucite asupra Englezilor, ca în zilele din urmă. Învingerea lor este salutată cu bucurie de toate țările.

Eată telegramele ce sosesc despre decurgerea luptelor.

Bruxella, 16 Dec. n. Dr. Leid, reprezentantul Transvaalului, a primit știrea, că Buri au sdrobot armata generalului Buller. Englezii au pierdut întreaga artilerie, ear' pe câmpul de luptă au rămas 150 de morți și răniți. O brigadă compusă din 1500 de soldați s'a nimitic aproape întreagă, 25 din oficerii ei au murit. Afară de tunuri, Buri au mai luat dela Englezi și puștile aruncate de soldații cari au luat-o la fugă. În total au căzut 40 de oficeri. Sub comanda lui Buller stăteau 25.000 oameni și 32 tunuri. În Lady Smith se zice că sunt 9000 de Englezi. Buller avea de gând, că dacă va elibera pe acestia, apoi cu toții laolaltă să formeze grosul armatei, care să hotărăscă lupta între Buri și Englezi. Norocul i-a slujit însă pe Buri, cari cu toate-că nu s'au aflat decât abia 10.000 sub comanda generalului Joubert, totuși au bătut groaznic pe cel mai iscusit general și cea mai tare oștire engleză. Măch-nirea în Anglia e foarte mare, și toți cer să se trimită trupe noi.

Londra, 17 Dec. n. Președintele republicii Transvaal, Krüger, a amenințat pe Englezi, că prin o proclamațiune va declara întreaga țeară Cap de liberă.

Dublin, 18 Dec. n. Chamberlein a sosit azi aici. Modul cum Irlandezii l'au primit este foarte ciudat: toți au arborat colorile Transvaalului. Demonstrații au fost atacate de poliție, care a dat și mai multe focuri. Sunt mulți răniți. Temerea că în Irlanda va isbucni revoluția, este foarte mare.

Londra, 19 Dec. n. Se vestește, că Krüger e aplicat a pune pace, cu toate-că Buri au fost până acum învingătorii, dacă Anglia n'ar pretinde alte drepturi pentru Uitlanderi și dacă i-ar plăti speșele de războiu,

Essen, 20 Dec. n. În fabrica așa numită Krupp se pregătesc cu mare iușeală 25.000 de gloanțe de oțel pentru Englezi.

New-York, 21 Dec. n. Un bogat American a dăruit pentru Anglia aur în preț de 2,450.000 funți sterlingi, care a fost transportat în Londra cu un vapor.

Bruxella, 22 Dec. n. Generalul French a fost atacat de mai multe cete de Englezi, cari l'au silit să se retragă.

Hjalmar.

